

TUỆ NGÀ



DÒNG CỐ NGUYỆT



CỘI NGUỒN

Thơ Tuệ Nga qua Nhận Định của Song Nhị

Thơ Tuệ Nga thường tập trung vào ba chủ đề chính, thể hiện cảm xúc chất chứa dạt dào từ trong tâm khảm: Mẹ, Quê Hương và Tâm Đạo. Ba chủ đề, ba nội dung này có khi trộn lẫn, chan hòa, xen kẽ vào nhau, người đọc dễ dàng nhìn thấy trong từng bài thơ, trong từng chương đoạn, dù không được sắp xếp rạch ròi.

...

Như hầu hết những người Việt Nam lưu vong tỵ nạn, chưa một lần về thăm lại quê hương. Quê hương từ ngày quay gót ra đi, đã bao lần ngoái nhìn về cố xứ, quê hương từ ngày “tiễn khách sầu xa quê”, “nhìn mây trời giăng mắc. Rừng xanh chắn nẻo về” hình như không bao giờ vơi nguôi trong đôi mắt tưởng của nhà thơ.

...

Băn khoăn với những gì có hôm qua, với những gì mất hôm nay, thời gian và lẽ biến thiên của cuộc nhân sinh tại thế - quê hương đã xa, tuổi trẻ đã mất, người Phật tử thuần thành Tuệ Nga quán triệt cái giả tạm, cái vô thường của cuộc nhân sinh, thơ không còn là tiếng buồn của muộn phiền, ủy mị. Nhà thơ nhìn lại cuộc đời, nhìn vào lẽ đạo để thấy một thực tại phản chiếu, để rồi thấy lòng thanh thoát, an nhiên tự tại, “bởi đã hiểu đời là quán tạm” trên “một chuyến xe đời”, “một vòng tử sinh”, một “bữa tiệc đủ đầy vị chua vị ngọt”, và có đủ tiếng chim hót, có nắng ban mai - thuở rộn ràng của buổi đầu đời hoa mộng, cho đến ngày sau, chặng cuối, có tiếng vọng đại hồng chung ngân dài, gọi con người tìm về hài hòa an lạc...

...

Có thể nói giới nữ-thi-nhân trong làng thơ Việt Nam cận đại, Tuệ Nga là một nhà thơ đã sống trọn cuộc đời với Thơ, cho Thơ và vì Thơ. Bà là một trong số ít ỏi nhà thơ nữ tiêu biểu trong làng thơ Việt Nam hải ngoại và trong nước hiện nay. Bà đã góp vào kho tàng Văn chương Nghệ thuật nước nhà những áng thơ, những tác phẩm có giá trị văn học nhất định.

CẢM NHẬN CỦA QUỲ HƯƠNG

TUỆ NGA - DÒNG THƠ VÀ DÒNG THỜI GIAN

Suối Reo, Hoa, Nhạc

Phải chăng dòng tư tưởng của thi nhân bắt nguồn với thiên nhiên, rồi từ thiên nhiên mà phát xuất ra những âm thanh kỳ diệu, nửa là lời ca, nửa là nhạc khúc. Tất cả những âm thanh này do tiềm năng, do trí tuệ, hay nói cách khác do tinh anh của mỗi người mà Thượng Đế dành riêng cho họ đó là Thiên Tư, là bẩm chất.

Một mùa nào đây trên đỉnh xuân hồng, gần với Tạo vật, những người đồng điệu như chúng ta đã bắt gặp những tình anh kia, đang cụ thể hóa, Suối reo, Hoa nhạc nở, mọi màu sắc hòa hợp nên một bản đàn, hay một bức tranh biết nói. Phẩm chất trong mát như pha lê, mỏng dòn dễ vỡ, ta hãy nhẹ nhàng êm ái đến bên bờ Suối, vừa nhân tạo, vừa thiên tạo mà nghe dư âm. Dòng Suối chúng ta mới phát giác ở giữa thế kỷ hai mươi, cũng như giữa vùng trời quê hương đang mắc đại nạn từ hơn hai mươi năm qua. Nhưng con người mang nặng lòng hoài bão đến sự sống còn của dân tộc, đến hồn đất nước, hằng suy tư man mác.

Ví dòng thơ của Tuệ Nga với Suối không phải là vô có, chính tác giả đã tự nhận như vậy trong tập thơ đầu tay mang tên Suối kể từ dĩ vãng ngày thơ, với tâm hồn nguyên thủy, khi tà áo trắng còn tung bay giữa thời thơ mộng, trong làng xưa, quê cũ. Tuệ Nga làm bạn với thiên nhiên cho rung cảm về Nguồn:

Sương sớm rung rinh sóng hạnh đào

Hương thanh bình thắm lộng ngàn sao

Chim Uyên lãnh lót ca tình khúc

Rời từ đạo ấy "Vườn xanh từng cánh say từng cánh" người thơ thả hồn phiêu lãng bên Suối đào nguyên. Kịp đến lúc dang tay đón lấy men Xuân tình ái bên Suối thơ với người Bạn trăm năm:

Hồn em dòng nhạc Suối Thơ

Tình anh rừng mộng đàn mơ tuyệt vời...

(Suối)

Những bài ca bên Suối có dành riêng cho hai người, anh và em, mãi chẳng? Không hẳn như thế, mà còn làm nhân chứng cho thế sự đông đầy ưu ái nữa. Nhớ lại từ buổi vào đời êm mát trên đỉnh non cao, cánh thơ hồng cho người yêu, ánh hồng bay muôn nẻo, kế tiếp là mùa Thu xanh, xanh màu quê cũ, làng xưa. Đột nhiên một ngày Thu chuyển hướng vào lịch sử: "Hiền Lương một giải ai đành rạch đôi / Bút nghiêng vắn nghen ngậm ngùi, Đôi bờ trắng quạnh bồi hồi tìm đau..."

Từ đây hoa thơ thay sắc mới, tiếng thơ chuyển giọng sâu, dòng Suối trôi vào trường giang sóng cao, gió lớn, sông nước đục ngầu! Những tơ đồng rung lên nhiều khía cạnh của qua phân, của tương tàn, của chia rẽ, nhà thơ cố níu lấy một cái gì mỏng manh, nhưng lại rất bền dẻo khó dịch đó là hồn Dân Tộc, nét Á Đông. Yêu hàng dừa xanh, yêu tiếng hò câu hát diễm tình, yêu già gạo giữa đêm trăng sao đầy trời, Yêu nhiều bao nhiêu thì hồn giận cũng bấy nhiêu: "Giận ai chia cách đôi bờ / Một dòng hai bến để thơ tôi sầu..."

Những nét sầu thế hệ như thác đổ xuống bờ Suối, đang tươi mát ngọt ngào, làm mất cả tâm hồn ban sơ, vẫn đục cả không gian triu mến. Đất nước đang rách nát trong cuộc tương tàn huynh đệ, người thơ làm sao mà giữ niềm tin: "Hăm mấy Đông sầu trắng ủa rừng, Suối buồn cau mặt, Ên chờ Xuân".

Suối Thơ hội ngộ với dòng sâu, đến cau mặt trước tang thương, biến đổi, những chuỗi ngày hoa vô tư lự chỉ ôm ấp niềm vui riêng giữa khoảng trời hồng đã cách xa, thay vào đó bao nhiêu băn khoăn, thắc mắc dành cho lớp trẻ, nhà thơ tự nguyện làm cây đèn bão đứng giữa trời mưa gió để hướng đạo cho con em trong cuộc hải hồ tranh đấu, và còn hóa thân ra bao nhiêu động lực hầu an ủi giới tuổi xanh: Nỗi u hoài của Suối còn là những tiếng thiết tha khi người Thơ hướng về Hà Nội: "Mắt mờ đôi nẻo Bắc phương/ Thấy gì? Chỉ thấy mây vương vương sầu!"

Tiếng thở than vẫn đúng mức, niềm suy tư được chuyển động cũng như thời tiết phải sang mùa, những nét hoa, những âm điệu trong niềm tin tưởng vô biên để cùng hướng về một nẻo trời hy vọng hầu nối lại tình thơ tự thuở Nàng Thơ mặc áo hồng đào, hoa Suối còn trong như ngọc sáng như gương, sóng tóc còn bồng bồng mây gió... Tuy vẫn biết hy vọng thật mong manh, đôi khi đến chán nản, khi khao khát hòa bình mà hòa bình chưa tới: "Hòa bình ảo ảnh vô cùng, Hòa bình sương khói chập chùng trong mơ.." Mặc dầu thốt nên nỗi chán chường như thế mà vẫn tìm kiếm lối thoát, bằng cách đạo một bản đàn yêu thương mà ước mong "Niềm đau thù hận tan thành khói mây.." mà mơ tưởng "Đất Mẹ nở hoa hiền/ Bốn phương tám hướng về khai hội/ Ánh mắt nồng bừng dậy Ý tin".

Tình Thơ trở về nguyên thủy, Suối reo thành nốt Nhạc, Hoa nở thành niềm vui, còn đâu những tiếng oán than thế sự, như đêm nay giữa mùa Xuân mãnh hổ, tôi đang lần dỡ bên đèn bả thảo "SUỐI" này trong bàn tay thân ái. Tất cả cảm nghĩ trong tâm thức được thể hiện trên trang giấy với trọn vẹn niềm triu mến người em Thơ, chỉ là những giòng chữ khai bút, chứ không mang tính cách đề "Bạt" cho tập thơ. Tôi nghĩ những sáo ngữ sẽ làm kém thân mật trong giao tình tỷ muội của thi đàn, mong em cũng đồng ý. Tôi không dám nói nhiều để dành phần hào hứng cho người đọc khi khám phá thêm những nét khác của tiếng Suối này.

Tôi xin kết luận: Bây giờ và bao giờ, âm thanh đang và còn lưu giữ trong hồn tôi những tơ đồng nhẹ nhàng, những nốt nhạc uyển chuyển và êm ái như dòng Suối mát của một Mùa Xuân trên đỉnh Non Thơ...

Quỳ Hương

Viết tại PHONG-HƯƠNG-CÁC giữa đêm mồng 6 tháng hai (NGÀY PHỤ NỮ) năm GIÁP DẦN để trao về TUỆ NGÀ mến.

HÀ THƯỢNG NHÂN ĐỌC THƠ TUỆ NGÀ

Cách đây trên bốn chục năm khi lần đầu tiên được đọc thơ Tuệ Nga tôi đã sửng sốt, bàng hoàng. Đây là một thi sĩ. Thơ không phải là một học vị, càng không phải là một nghề. Người làm thơ kể hàng ngàn nhưng phải hàng thế kỷ, đất nước mới có được vài thi sĩ. Tôi nghĩ đến Bà Huyện Thanh Quan, đến Đoàn Thị Điểm, đến Hồ Xuân Hương. Lại thật, ở một đất nước thâm nhuần cái học của họ Khổng, đàn bà không được phép đi học, đi thi mà vẫn có những người thơ lừng lẫy đến như vậy. Hóa ra thơ là một cái nghiệp. Tuệ Nga làm thơ vì có cái nghiệp thơ. Muốn bỏ cũng không được, muốn chạy trốn cũng không xong. Bà làm thơ dễ dàng như hít thở không khí. Tài và sắc là vưu vật của Trời ban. Cái vưu vật ấy không thể để mai một đi. Cho nên Tuệ Nga làm thơ và in thơ. Kể từ bài thơ đầu đời cho tới bây giờ, thơ Tuệ Nga đều bắt nguồn từ đạo Phật, từ tiếng ru của Mẹ, từ bờ tre, bụi chuối của Quê Hương Từ ngữ thật giản dị nhưng thật tài tình :

Trong gương ai đó phải mình

Cái thân giả tạm, cái hình phù du

Hỏi mà không trả lời. Không trả lời nhưng vẫn là trả lời. Nguyễn Du đề cao nhan sắc Thúy Kiều bằng cách tả Thúy Vân rồi hạ thêm những câu :

Kiều càng sắc sảo mặn mà

Xem bề tài sắc lại là phần hơn

Đó là phép vẽ Trăng để làm nổi Mây. Không vẽ Mây nhưng Mây vẫn hiển hiện ra đó. Soi gương thấy mình không còn như xưa nữa, đáng lẽ phải than tóc bạc, da nhăn, Tuệ Nga lại viết: Cái thân giả tạm, cái hình phù du. Tất cả là vô thường, có gì bền vững mãi đâu? Rõ ràng không nói ra, nhưng tác giả hẳn phải ngẩn ngơ về sự đổi thay của năm tháng.

Con Chim buồn dưới cội ngâu

Nắng chiều bằng lăng lạnh mầu tà huy

Con Chim có buồn đâu? Tác giả buồn đấy: Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ? Tả tình hay tả cảnh, Tác giả chỉ chấm phá một vài nét đơn sơ. Cảnh nào cũng có tình. Cảnh nhờ tình mà thêm đậm đà, thêm cảm động lòng người. Chỉ mấy chữ lạnh mầu tà huy đủ cho người đọc cảm nhận được cái thê lương, lạnh lẽo của kiếp người. Nếu không có tài thật khó mà viết được như thế. Những câu hay những ý đẹp đầy rẫy trong thơ Tuệ Nga. Tôi không muốn tước đoạt cái quyền thưởng ngoạn của người đọc. Tôi xin ai đó đọc thơ Tuệ Nga, hãy đốt trầm, hãy pha trà, để lòng thật thanh thản, rồi giờ từng trang, đọc từng câu, từng chữ. Chỉ khi đó chúng ta mới thực sự cảm thông được với thi sĩ.

HÀ THƯỢNG NHÂN Ngày 20-10-2004

DIỄN NGHỊ Bình Thơ Tuệ Nga

Bài thơ TRONG KHOẢNG VÔ CÙNG

Tuệ Nga bước vào cõi thơ đã quá bốn thập niên thăng trầm dâu bể, đã một lần nhận giải Văn Chương Tổng Thống VNCH trước 1975. Tuệ Nga cùng Thơ tâm tình đối thoại. Vì thơ mà miệt mài suy cảm, mượn thơ giải bày khúc mắc chính mình Cùng thơ, tri kỷ bước chung lộ trình sớm chiều, tâm sự sâu kín, tưởng cùng thơ được chia sẻ mở lòng -đầu gối, cứ bước đi lại lùi vào ngõ cụt. Cho đến một ngày, tâm thức vọng âm rằng: "Cuộc đời bắt nguồn từ Không đi vào Có, cuối cùng trở về với "Vô" ở trạng thái vô vi". Trong thơ Tuệ Nga nức hương sắc tịnh thiền: Cõi tịnh hiện hữu, được cảm nhận bằng tự ngã, nội tâm. Mặc không gian ngoại tại náo động, đa đoan, chìm nổi và ngọn sóng thời gian vẫn xuôi về, phủ trùm lên thân phận con người, không dừng nghỉ. Cuộc đời - một khoảng cách xa xăm, một trùng dương mệnh mông, lại là một cõi tạm, đơn độc, sợ hãi đối với con người. Nhà thơ, kìm hãm được sức đe dọa, bằng những dòng thơ, cố gắng hiển cho cái hư không huyền diệu từ buổi nguyên sơ, để cầu được thành mây, thành hoa trong chu kỳ rũ bỏ nợ nần trần thế. Dòng sống tĩnh thức của Tuệ Nga là tiếng chuông, là ánh trăng hòa đồng cảm súc, tạo dựng ngoại tại, thế giới riêng của thi nhân. Đó là hình tượng dòng trắng thanh trong, tịnh khiết, đó là hồi chuông ngân nga diệu vợi, đủ gọi thức hồn người và cũng từ đó hồn thơ ngập tràn ý thơ huyền mộng...

Rồi cũng xa xôi, rồi cũng xưa
Mấy mươi năm chợ giấc như vừa
Như vừa, một thoáng trong tầm mắt
Áo lụa năm nào phơi dậu thưa

Mùa ấy tầm xuân còn chớm nụ
Chim trên cành gió hót lao xao
Dư âm trầm lắng bài thơ cổ
Cha vẫn ngâm nga một tối nào
Những tối trời thu lấp lánh sao
Đường vào ngõ Trúc lá thì thảo
Hương Cau hương Bưởi vương thêm gió
Điệu hát hò ơi... thắm ngọt ngào

Rồi cũng xa xôi, rồi cũng xưa
Nghe ngày hoang vắng tiếng chiều đưa
Khói sương hư ảo mờ nhân ảnh
Ai gọi nắng về hong tóc xưa

Màu nắng, hoa niên tươi ánh hồng
Trong chiều tĩnh lặng giữa mệnh mong
Đem lòng trang trải cùng mây nước
Trong khoảng vô cùng thấy Sắc, Không

Tuệ Nga

Quá khứ của mỗi người là khoảng thời gian trân quý, gắn bó, đeo đẳng theo con người cùng bước đến hiện tại sự sống. Nhìn lui quá khứ, tiếc nuối những gì đã chìm khuất, tưởng nhớ những gì không còn tìm lại. Những trang sử riêng tư ẩn hiện khi tỏ khi mờ, diễn bày tâm trạng hoặc hân diện với thành công, hoặc ân hận thao thức về những hệ lụy, lỗi lầm thua thiệt. Kỷ niệm quá khứ nào cũng đáng chắt chiu ôm ấp, thuở ấu thời trong vòng tay Mẹ, ngày đầu tiên được cắp sách đến trường dưới mái gia đình ấm cúng, yên lành sum họp, được nghe lời dạy bảo của Cha lời khuyên răn ngọt ngào của Mẹ. Dần dà năm tháng từ tuổi vô tư lự, chỉ ham thích đuổi bướm, hái hoa, cho đến lúc nhận diện khung cảnh xung quanh hiện thực, cùng vui buồn lẫn lộn nôn nao về sự hiện hữu chính mình, bản khoán mỗi liên hệ ba chiều rộng lớn tiềm ẩn...

Đạo ấy, mùa ấy, Tuệ Nga không thể quên giao điểm thời tiết hai mùa, thiên nhiên khoác màu xanh mát mắt, cỏ cây rờn rợn hồi sinh, hơi thở khoáng đãng nòng xuân, nồng nàn làn nắng vàng đưa đầu hạ, cũng là thời điểm dậy thì tâm xuân trong vườn, bên dậu, dọc đường, cũng là lúc bản hợp tấu rộn ràng, reo hót của đàn chim hội ngộ mùa vui trên những cành cây lướt gió...

Mùa ấy tâm xuân còn chớm nụ
Chim trên cành gió hót lao xao...

Khung cảnh thanh sắc quỳên hòa, gợi dậy trạng huống thanh bình, êm ả, phù hợp ước mơ của loài người, và thuyết phục loài người cùng công nhận, cùng phát biểu chung một ngôn ngữ của hạnh phúc, dù ở phương Đông hoặc phương Tây, dù thành thị sầm uất, phồn vinh hoặc thôn quê giản dị, nghèo nàn... Cầm cảnh, ngoại giới cùng hiện tượng trước mặt, người Cha cất giọng ngâm nga bài cổ thi tương hợp "cảnh và người" lúc bóng tối vừa tỏa phủ nhẹ nhàng, chờ ánh trăng lộ diện, mà dư âm của ngôn ngữ Thơ đang thấm thấu vào hồn vạn vật:

Dư âm trầm lắng bài Thơ cổ
Cha vẫn ngâm nga một tối nào...

Tuần hành hạn giới vũ trụ, Xuân, Hạ dặt tay nhau đòi đổi, nhường cho Thu, vóc dáng diễm kiều, mộng寐 trở về. Lưu Trọng Lư, tiền chiến gặp Thu "dưới trăng mờ thồn thức" liên tưởng hình ảnh của "người chinh phu trong lòng người cô phụ." Khơi gợi hiện thể bị đất thời chinh chiến, Tuệ Nga đón Thu từ khung cảnh khác, không bàng bạc ánh trăng mà lấp lánh ngàn sao. Đại thể bao la không trung của hằng hà sa số vì sao li ti, bé mọn, đã nhả xuống trần thế thứ ánh sáng không đủ sáng, nhưng nhắc nhở loài người sự sống mang tính khoa học về những hành tinh xa xăm, không đầu, không cuối, có đủ số phận tốt, xấu, cũng đã kinh qua tiến trình Tự, Tan, Còn, Mất. Những tối nơi quê nhà, mùa Thu, trên bầu trời lấp lánh sao, đường vào nhà, qua ngõ Trúc, lá thì xào cùng gió thu hiu hắt:

Những tối trời thu lấp lánh sao
Đường vào ngõ Trúc lá thì xào...

Lá Trúc tâm tình cùng Gió, thì xào như kể lể một nỗi niềm tư riêng, thì những hàng Cau, cây Bưởi trong vườn tỏa hương ngọt ngào tận thềm nhà, song cửa sổ... Cùng lúc, điệu hát câu hò thôn dã vọng lại từ xa ... quen thuộc, trầm bổng, ngọt ngào, len lỏi vào hồn người khi đêm vừa dàn trải:

Trong chiều tĩnh lặng giữa mênh mông

Đem lòng trang trải cùng mây nước...

Nhịp điệu bài thơ trầm lắng mà gần gũi. Khoảng vô cùng vô tận của vũ trụ vẫn dành cho mỗi con người một tọa độ số phận, một nơi chốn thiêng liêng - quê hương trong mỗi con người - Con người đã phải cách xa quê hương ngàn vạn dặm, nhưng quê hương đích thực vẫn ngự trị trong tâm hồn con người. Câu ca dao từ nhân gian không rõ từ bao giờ đã nói lên cái tình thâm thía với quê hương, Quê Mẹ (Chiều chiều ra đứng ngõ sau/ Trông về quê mẹ ruột đau chín chiều.) Chưa ai giải thích được niềm đau trợn vện! Chỉ biết niềm đau nội tâm của mỗi người, tùy hoàn cảnh, đời sống và tương quan xã hội. Tuệ Nga trong khoảng vô cùng không gian và vô hạn thời gian, đã bày tỏ được tâm tình thâm kín, cùng cảm xúc thiết tha cho từng cảnh, vật, nơi quê nhà, cho từng thanh âm thân thuộc, cho từng hình tượng trân trọng, để cuối bài thơ nhìn nhận triết lý nhà Phật "Sắc Không" phù du, mong manh như chính thân phận hữu thể: "Trong khoảng vô cùng thấy Sắc Không".

DIỄN NGHỊ

Cõi Thơ Tìm Gặp - Bình Thơ - Cội Nguồn 2007

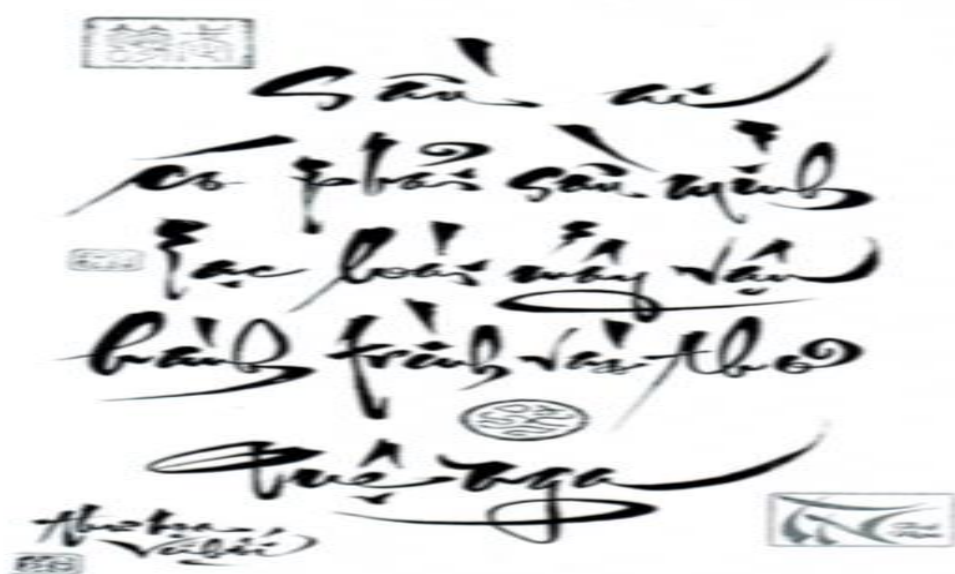
KHÁNH VŨ Đọc Thơ TUỆ NGÀ

Thơ Tuệ Nga là thơ thiên hình vạn trạng, bất cứ đề tài gì cũng thành thơ, và một đề tài có thể viết cả chục bài khác biệt nhau, mà bài nào cũng có cái hay riêng của nó. Cả tập thơ nói về Thu, cả tập thơ nói về Phật, cả trăm bài nói về Quê Hương mà không bài nào trùng ý bài nào. Lời thơ không những điêu luyện, chữ dùng lại rất mới, tự ý tác giả đặt ra, khiến người đọc lăm lăm "giật mình" thích thú. Hơi thơ hồn nhiên, bất tuyệt, ý thơ biến đổi vô cùng, đúng là những giòong Suối chảy không bao giờ hết.

Thơ Tuệ Nga có thể nói là thoát hẳn ra ngoài khuôn sáo phong hoa tuyết nguyệt tầm thường của loại thơ thù ứng xứng họa ta thường thấy...

KHÁNH VŨ

GAITHERSBURG, October 27, 1991



Đọc Suối Hoa
 lúc sớm mai
 Bên trong hoa no
 Bên ngoài suối reo
 Dòng thơm, long suối trong reo
 Đường hoa
 Vàng ánh trắng theo về chùa
 Đọc Suối Hoa
 giữa cánh rừng
 Đuối? Rừng mình già
 Vui? Chua chung/đời!
 Khia trời trên suối, chẳng rời
 bóng in đáy nước, Đẹp rồi
 Chùa Ngã
 Đọc Suối Hoa
 buổi chiều tà
 Chuông ngân bờ nọ
 Ngõ là bờ kia
 Từng rừng ngàn Suối nước chia
 Ngõ đầu Hoa vẫn chẳng lìa
 ý Thơ.

Nguyễn Hữu Nhật Vĩ
 tác
 Suối Hoa, thơ
 Chùa Ngã
 Na Uy/ Oslo
 6.5.2000
 Vung

XUÂN MƠ

Từng trạm thời gian lặng lẽ qua
 Chập chờn hư ảnh tuyết sương nhòa

Sầu dâng trắng nẻo trời thơ cũ

Ý gửi hoen dòng cánh nhận xa

Tám hướng mây giăng sầu khứ quốc!

Đôi bờ gió lộng khúc hoài ca
Mơ về lòng vẫn chờ mai sớm
Nắng đẹp quê mình tươi sắc Hoa...

HƯƠNG ĐÊM

Thoảng vọng lời Kinh ngát phố trầm
Bốn bề tĩnh lặng cảnh như tâm
Long lanh sương thấm vườn thanh thảo
Bàng bạc Trăng ngời ngõ quế lâm
Ai dựng đài hoa trời quán tưởng
Tôi dâng Ý Nguyễn... Gió hòa âm
Hương Đêm thanh thoát bờ vi diệu
Tiếng Kệ nào vang đáy Biển ngầm...

TRONG BIỂN THƠ TÔI

Trái tim tôi giữa lang thang vô tận
Mỗi nhịp tim là mỗi đợt sóng đùa
Mỗi nhịp tim làn mây nổi sương mơ

Mỗi nhịp tim đồng cỏ xanh bằng lăng...

Trái tim tôi giữa vô cùng vô hạn

Tôi nghĩ gì, về cuộc sống nhỏ nhoi

Tôi nghĩ gì, về thân phận con người

Tôi nghĩ gì, về quê tôi, quê lạ,

Đỉnh Mây vờn, ời, Mây lơ đãng quá!

Có nghe chằng, tiếng gió, gió thổi dài!

Có nghe chằng, nghe nhịp đập tim ai

Tôi ngu muội! đã bao đời, bao kiếp!

Phút hốt ngộ, biết đời là Duyên, Nghiệp

Thì xá gì, tôi hạt bụi nhỏ nhoi!

Thơ như tôi luân hồi bao kiếp, đời

Hỏi có đến được Cửa Trời không nhỉ...

Tôi hoài vọng... đi tìm Chân Thiện Mỹ,

Lại như nghe trong tiềm thức âm vang

Là trần gian hay thượng giới thanh quang

Là Tâm đấy, Tâm như vầng Nhật Nguyệt

Biết một kiếp, hốt ngộ rồi, một kiếp,
Tìm tiền thân, ai hỏi gió mang mang...
Ai tìm mình, chiều mưa lũ nhân gian
Đi hỏi gió, gió chiều nay đi vắng!

Về hỏi mình, trong tư duy... thăm lặng
Lòng băng khuâng... hạt bụi giữa non ngàn...
Hỏi gió ơ hờ... ơ Mây, lang thang
Ai tìm mình trong không gian u tịch...

Mỗi một ngày ta bóc đi tờ lịch
Là một ngày, lại mới, sách sang trang
Hãy mở lòng ra, Vui với nhân gian
Mây vẫn Xanh...cho vườn đời êm ả...

Trái Tim Hoa Sen, Trái Tim Thánh Giá
Trái Tim Hiền Hòa Trong Biển Thơ Tôi...

Xin Cảm Ơn Thơ

Xin Cảm Ơn Đời

Xin Cảm Tạ Trời
Cho Biển Xanh Mãi Mãi...

KHÔNG GIAN THƠ

Trong không gian thơ của tôi

Có nắng vàng như lụa

Có nụ Hồng vừa nở

Có Mây trắng, Trời xanh,

Có tiếng Chim ca lãnh lót trên cành

Có tiếng ru con trưa hè êm ả

Có làn Gió mát rượi...

mát rượi tâm hồn ai...

Trời vào đêm lơ lửng ánh trăng cài,

Trăng tắm mát Khu vườn Xoài, vườn Ổi

Quê Hương tôi ơi, nhớ thương vời vợi...

Gió thì thầm chuyện Cổ Tích... xa xưa

Thơ viết ngàn trang, viết mãi chưa vừa!

Viết sao hết những mảnh đời luân lạc

Viết sao hết những phong ba tan tác...

Không chia ly cũng không cả trường đình

Mực hay Lệ đã nhòa trang tâm sự...

Chiều tha phương vọng tưởng về xóm cũ,

Chỉ khói sương, Mây trắng dựng thành sầu

Gửi về đâu? Ôi! biết gửi về đâu!

Bàng bạc... mây chiều một màu quan tái,

Ơi, Quê Hương. Hẹn có ngày gặp lại

Không Gian Thơ! chìm đắm một màn sương

Ơi Quê Hương... Hỡi Quê Hương...

Ai gọi Hồn Quê trong chiều Thu muộn,

Về Thăm Quê, tôi về trong Trí Tưởng

Nguyện Cầu Quê Hương Nắng Mới Thanh Bình

Xuân Nhân Ái trên Quê Hương Đất Mẹ,

Đàn trẻ thơ tung tăng như chim Sẻ

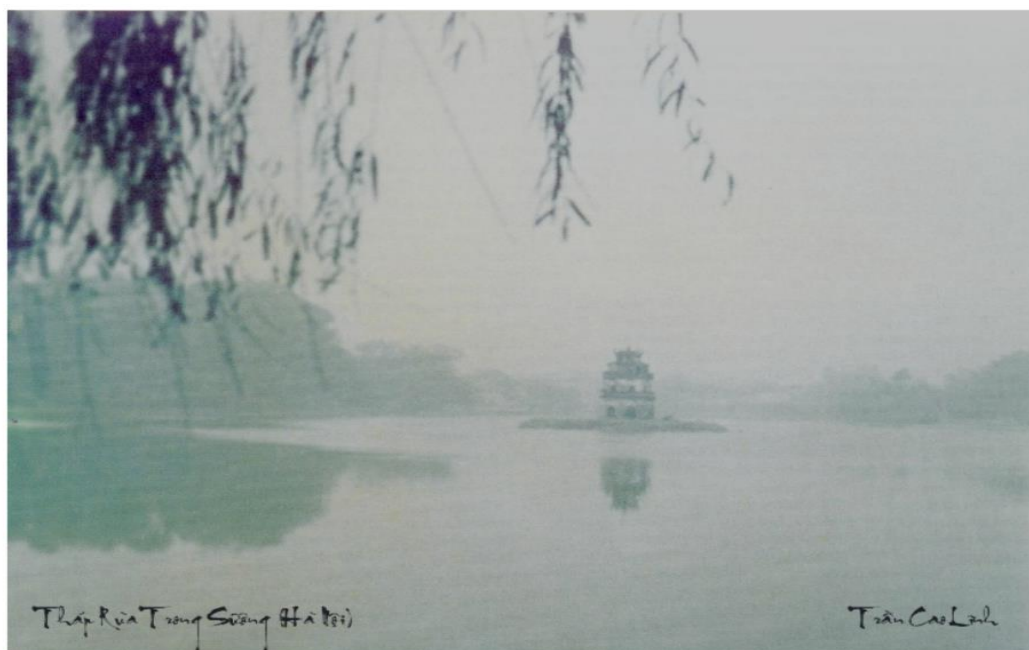
Hát, Ca Vui... Người thấy Hội Mùa Xuân...

Bà Mẹ già... trên nếp trán hằn nhăn

Cười Rạng Rỡ Đón Mùa Xuân Trở Lại...

Tuệ Nga

Thành Phố Hoa Hồng, Oregon, Tháng Mười 2009



Hồ Gươm. Ảnh Trần Cao Linh

CÓ CÁNH GIÓ NÀO LÊN NÚI TUYẾT

Tôi đi tìm lại Thăng-Long Xưa

Hà-Nội trong thơ bóng nguyệt mờ

Hà-Nội mơ hồ... ơi vắng lặng

Âm thầm Hà-Nội Cửa Ô xưa!

Tìm lại mùa xa, tôi thuở nào

Thuở còn áo lụa phớt hồng đào

Tóc ngang vai thả buông hờ hững
Bỗng thấy lòng chùng với xuyên xao...

Ấn hiện chập chờn năm tháng xa
Một thời áo trắng, nắng vàng hoa
Một thời tuổi ngọc vui đùa gió
Ơi, Một thuở nào xa quá xa!

Tìm những cổ xưa, tôi đã xưa!
Lòng sao từng mảnh vụn âm thừa
Mà tìm lại được bao nhiêu nữa!
Nhịp chuyển thời gian tiếng vọng đưa...

Hành lang trí tưởng sao buồn thế!
Lác đác trong hồn mấy hạt mưa
Hiu hắt quá! Vầng Trăng Cổ Độ!
Phút choàng tỉnh giấc, hóa mình mơ!

Tôi bắt gặp rồi, Hà-Nội Xưa!
Hồ Gươm thăm lặng dưới sương mờ
Hồ Gươm chứng tích bao triều đại...

Cất dưới đáy hồ, chuyện Tháng Tư!

Tôi nghe lành lạnh gió mùa Thu
Tiếng Gió lênh đênh... tiếng Gió đùa!

Có Cánh Thơ Nào? Lên Núi Tuyết...

Mang bài Thơ Mới thả hư vô!

Bài Thơ Thả Gió, Xuân Mơ Ước,
Tôi viết giữa chiều đang lập Đông
Nhớ lắm Người Thân, Bè Bạn cũ...
Tiếng lòng, tiếng gió, tiếng mệnh mông...

Nguyện Cầu Xuân Mới, Xuân Nhân Ái
Cả Nước Mừng Xuân, Tết Lạc Hồng
Quê Mẹ ba miền Mai, Đào nở...
Tiếng Đòi Bát Ngát... Bước Thời Không.

Tuệ Nga
Hồng Thành, Oregon vào Đông Ất Dậu 2005

CON MANG TÌNH MẸ HỒN NHIÊN VÀO ĐỜI

Mẹ ru con tiếng ngọt bùi

Như ca dao đẹp, như lời nước non

Như sông ra Biển về Nguồn

Con mang tình mẹ trong hồn lâng lâng

Qua bao nhiêu dặm đường trần

Qua bao nhiêu khúc băng khuâng phận người

Lời ru của mẹ chơi vơi...

Lời ru đắm thắm... à ời tiếng thắm

Cho con trở lại mùa xuân

Cho con nhớ bước chân trần, đời hoa

Cho con lại nhớ quê nhà

Giờ quê biển biệt cách xa muôn trùng

Trong con núi Tản sông Hồng

Trong con Tình Mẹ mênh mông biển trời

Tạ ơn con được làm người

Làm thơ thả gió nhớ lời mẹ ru

Mẹ ru con ý dung từ

Mẹ là suối ngọt thiên thu mẹ hiền

Mẹ Nguồn Nhân Ái Vô Biên

Con Mang Tình Mẹ Hồn Nhiên Vào Đời...

MIỀN TRẦM HƯƠNG

Cây Đào sớm nay ra hoa

Bỗng dừng lại nhớ quê nhà... rưng rưng,

Câu Thơ mấy chữ ngập ngừng

Đọc đi, đọc lại băng khuâng gió chiều

Trời chiều nắng nhạt hắt hiu

Có điều gì nhớ, có điều gì quên!

Chiều qua, ngồi lặng, bên thềm

Cái Tâm bỏ ngỡ, Cái Quên bất ngờ!

Sáng nay, tỉnh giấc ngấn ngơ,
Giọt sương nào đọng trên tờ hoa tiên
Lặng lòng, nghe tiếng Kinh Hiền
Đêm rằm trăng tỏ, Hoa-Nghiêm sáng ngời

Đọc Kinh không tỉnh, ngủ ngời,
Trong mơ lại thấy tươi ngời, Búp Sen
Vào Thơ, lại nhớ Mẹ Hiền
Kinh Chiều êm ả một miền trầm hương...

MÂY TÍM

Em về trên lối cỏ
Bước chân xinh ngập ngừng
Tôi về qua ngõ gió
Ý thơ buồn rưng rưng...

Lá còn đọng sương đêm
Nghe bước em êm đềm
Con đường sao hoang vắng

Oi, nỗi buồn không tên!

Trên khóm hoa Tường Vi

Màu tím hồng phơn phớt

Mây chiều, mây chiều đi

Đẹp như bài Cổ Thi

Oi, Em hiền như Thơ

Người em nhỏ dại khờ

Trời chiều nay mưa bụi

Nhớ em, nhớ vô bờ...

Trên dòng sông tĩnh lặng

Gửi nỗi niềm về đâu

Chỉ nghe lời Gió Hát

Mây Tím mênh mang sầu...

THƠ KHÔNG VIẾT GÌ

Ơi, ngôn ngữ của thời gian
Qua bao nhiêu cuộc điêu tàn bể dâu
Qua bao biên trấn giang đầu
Về đâu! Thơ gửi trắng màu tuyết sương

Cổ thư lăm lũi tà dương
Văn Chương quán tạm lạnh chương quan hoài
Về đâu! ngơ ngẩn cõi người!
Rêu phong đã phủ kín lời Cổ Thi

Nhìn trời, Mây lặng lẽ đi
Gửi gì cho Núi, Nhấn gì với Sông!
Lòng ơ, một nhánh cỏ bông
Trong chiều cô tịch! Thơ Không Viết Gì!

Ngày đi, rồi lại ngày đi
Vẫn gieo nửa đoạn, thăm thì... gió bay
Hạt sương trên đóa Cúc gầy
Trưởng như mắt Lệ em đầy... chiều sương

Trời mấy phương! Nhớ một phương!
Sớm mai thức giấc, tình sương Hoa Cười

Tách Trà Thơm Vị Quê Oi,
Thơm Ngôn Ngữ Mẹ Cho Đời Thương Yêu...

Tuệ Nga
Oregon, Vào Thu 2013

THÁNG GIÊNG RA PHỐ

Tháng Giêng Ra Phố, nhớ nhà
Quê xa biển biệt non xa dặm ngàn
Rưng rưng mây trắng quan san
Bâng khuâng mưa bụi, Cúc vàng vườn ai

Giọt sương trên lá sầu dài
Tiếng thầm u uẩn lạc loài phố xuân
Mùa Xuân thầm lặng... mùa xuân
Nghe trong tiếng gió tiếng trâm Nguyệt Ca

Ý Thiên sáng cả Thiên Hà
Hồn nhiên em gái áo hoa dịu dàng
Nhạc trời âm vọng tình tang
Lòng nhân gian bỗng thênh thang mây hồng

Chùa xa vắng tiếng thu không
Đu đưa vông Mẹ bênh bằng mây qua
Tháng Giêng ai chẳng nhớ nhà
Quê Hương vẫn đó cách xa muôn trùng

Nắng lênh đênh, Nắng bênh bằng
Gửi Mây ai gửi nỗi lòng nhân gian
Việt Nam, Nhớ Quá Việt-Nam!
Mùa xuân ai hẹn quá giang, Mây Tần
Gió băng khuâng, nắng tà huân
Mênh mang khói sóng âm thầm mưa sương...

Tuệ Nga

Thành Phố Hoa Hồng, Oregon, Xuân Quý Tỵ 2013

MÁNG CÀNH THIÊN THU

Chùm Thơ Xuân, viết tặng ai?

Mà sao nghĩ mãi, Nghĩ hoài, quên tên!

Bài Thơ viết giữa khuya đêm

Lời Kinh Cầu Nguyện... êm đêm Mùa Xuân

Bài Thơ cát bụi hồng trần

Viết xong, gửi cánh mây Tần bay xa,

Ơi, bài Thơ, Xuân Nhớ Nhà!

Viết xong ta đọc, lòng ta bồi hồi

Lang thang mây trắng đầy trời

Tiếng Thơ rơi rụng, tiếng đời băng khuâng...

Gửi về đâu! Hỡi Mùa Xuân!

Viết xong thả gió, âm thầm gió bay...

Bên kia Biển, Ơi, Xuân gầy!

Bên này Biển, Tuyết trắng bay đầy trời...

Bài thơ lạc vận ngậm ngùi!

Gửi ai? Xếp lại, nghe đời buồn tênh,

Mùa Xuân mình đọc Thơ mình

Cánh Thơ thả Gió! Máng Cành Thiên Thu...

Tuệ Nga

Thành Phố Hoa Hồng, Oregon, Xuân Quý Tỵ



Vòng Thời Gian. Tranh lụa. Thanh Trí

MỘT THOÁNG TÌM MÌNH

Lặng thầm, tôi lại tìm tôi

Tìm về cái thuở xa xôi... lặng tìm

Tên tôi ư, chưa có tên

Ba ngàn thế giới mấy miền hoang sơ

Rồi tôi lạc vào cõi mơ
Thấy Cha, thấy Mẹ mời vừa: Nên Duyên
Rồi có tôi, rồi có tên,
Là tôi hiện diện giữa miền cỏ hoa...

Có tên Cha Mẹ đặt cho:
Là Nga từ đó,
Là Thơ bây giờ
Nhạc trầm điệu lắng cung tơ
Không gian vạn hữu, gió mùa tịnh nhiên
Ánh Trăng màu nhiệm... vô biên
Thoảng như trầm ngát một miền diệu hương
Hạt sương trên lá vô thường
Bâng khuâng hư ảnh khói sương nhạt nhòa

Tìm mình giữa cõi ta bà
Âm thầm sóng vỗ biển xa... sóng đùa
Dường như có tiếng chuông chùa
Lắng hồn tịch tịch Sen hoa nở vàng
Tịnh an, một cõi tịnh an

Mơ mình hạt bụi trong vườn Như Lai
Sắc Không một tấm hình hài
Thấy mình hạt bụi lạc loài nhân gian

Ánh Trăng thanh, rất dịu dàng
Thấy mình hạt bụi trong vườn tử sinh
Trăng mông mênh... Trăng mông mênh,
Tìm mình một thoáng thấy mình Hư Không.

Tuệ Nga

Thành Phố Hoa Hồng, Oregon, Tháng Hạ 2009

TẠ ƠN

Như con Sóc nhấm hạt Điều
Tôi thấy cuộc sống đáng yêu vô cùng
Giữa Trời, Đất mênh mông tĩnh lặng
Tạ Ơn Trời, ban tặng, Nguồn Thơ

Mặc tôi thỏa trí, Ước Mơ
Hạt sương buổi sớm, Trăng khuya êm đềm
Thật vô giá hơn nghìn châu ngọc
Tiếng thiên nhiên nhã nhạc tuyệt vời...

Ru tôi êm ả một đời
Ta, Ơn Trời Phật cho tôi, Ý Thiện
Sáng tươi đóa đóa Nhân Duyên
Như con Sóc nhỏ an nhiên ngó trời,

Rừng Nhân Ái,
Núi đồi xanh thắm
Nắng Bồ Đề,
tiếng vọng trùng khơi...
Tạ Ơn Phật
Tạ Ơn Trời
Như con Sóc nhỏ,
thảnh thơi chiều vàng...

Tuệ Nga
Một sớm vào Thu, Oregon 2013

NỤ CƯỜI CA DIẾP

Ru em, tiếng gió ru hời

Ru em, tiếng Mẹ ngàn đời thương yêu

Ru tôi bóng lảng mây chiều

Gió hồ thanh tịnh bên liêu Trăng vàng

Kinh Hoa thâm diệu Từ Quang

Mười phương ba cõi cúng dàng Như Lai

Ru tôi Trăng mĩm nụ Cười

Nụ Cười Ca Diếp, cho đời an nhiên

Ru tôi ngát tiếng Kinh Hiền

Hương Lan đâu thoảng giữa đêm nguyệt cài...

Nam Mô Thích-Ca Như Lai

Xin ban Phước Huệ cho đời, cho con

Trăng lên cao, Trăng rất tròn,

Ơi Trăng mười sáu, đầu non dịu dàng

Đêm Nguyệt Tĩnh... Gió thênh thang...

Tuệ Nga

Oregon, vào Thu 2012

VÔ ĐỀ

Thục Oanh Tặng Tuệ Nga

Như tuyết như tơ vẫn mái đầu
Gương soi tâm sự khác gì đâu
Khó theo mây bạc qua bờ biển
Đành học Oanh vàng níu bóng dâu

Bạn tốt hiểu rồi mơ đã thỏa
Đêm dài biết vậy thức chi lâu
Nguồn vẫn người bảo là mưa gió (*)
Chẳng chịu thua ai một chữ sầu .

ĐINH THỤC OANH

(*) Mưa Gió Sông Tương

DÒNG THƠ XANH BIẾC

Kính Mừng Nữ Sĩ Tuệ Nga Khánh Thọ Bát Tuần

**Mừng nhau phong độ vẫn còn tươi
Ai dám ngờ đâu tám chục rồi
Nghe giọng chuyện trò reo rộn rã
Cảm nguồn tâm sự trải đầy vơi
Trong ngoài cư xử đầy nhân hậu**

Sớm tối tu hành rất thanh thoi
Rồi sẽ dễ dàng trăm tuổi thọ
Dòng Thơ xanh biếc tặng cho đời.

TÂM HUYỀN
Vancouver, 26 tháng 2 năm 2013

HOA NHƯ Ý
KÍNH TẶNG NỮ SĨ TÂM HUYỀN Họa Vận Bài Dòng Thơ Xanh Biếc
Một chùm Hoa Thơ Tặng Người Đan thanh cánh mộng nụ cười Mùa Xuân.

Trời xuân bát ngát áo xuân tươi
Nắng trải vàng xuân Cúc nở rồi
Mừng Thọ Thi Nhân hương nhã uyển
Gieo vắn Bạch Tuyết Gió chơi vơi
Đôi hoa điểm lệ Hoa Như ý
Ngõ Hạnh êm đềm Nhạc thanh thoi
Chúc Phúc Mừng Người trăm tuổi lễ
Xuân quê thịnh hội giấc mơ đời

Tuệ Nga
Thành Phố Hoa Hồng, Xuân Quý Tỵ 2013

VẪN MỘNG HOA THƠ

Hỡi núi trời xa, hỡi gió gần
Hôm nay có phải đã là Xuân
Hoa Thơ sao vẫn màu băng giá
Lòng Biển chưa ngưng lớp sóng ngầm
Tình gửi quê xưa trời viễn vọng
Tuyết bay phố lạ cánh phù vân
Trăm năm hưng phế dòng hư ảnh
Vẫn mộng Hoa Thơ bát ngát vẫn.

Tuệ Nga

XUÂN LỮ THỨ

Kính Gửi Thi Hữu Tuệ Nga

Thiên nhiên khởi sắc đón mùa sang
Lòng kẻ tha phương bỗng rộn ràng
Đất khách chẳng còn tràng pháo đỏ
Quê nhà dù thiếu bóng Mai vàng
Chúc Xuân lời vẫn ươm tình nghĩa

Mừng Tết thơ luôn được ánh quang
Thoang thoảng hương Trầm khơi kỷ niệm
Tiếng chuông chùa cũ tiếng còn vang.

Tâm Minh Ngô Tằng Giao

ÁO CON HỒNG ĐỎ ĐÃ THAY...

Lưng trời mây trắng vẫn trôi
Con nhớ Mẹ quá, nhìn trời, thấy chi!
Chỉ nghe tiếng gió thăm thì
Lặng thăm... ai thấu chia ly cõi phàm

Con giờ vẫn chốn nhân gian
Tìm hình ảnh Mẹ qua làn mây trôi
Bến trần, xa cách cung trời
Tìm trong dư ảnh bụi ngùi! đáng xưa

Mẹ ngồi Niệm Phật, Nam Mô
Tiếng Nam Mô thoáng mơ hồ, gió bay
Vu Lan sắp đến mùa này

Áo con Hồng đỏ đã thay! Trắng rồi!
 ầu không mây trắng chơi vui
Con mang Tình Mẹ sáng ngời trong tim
 Lặng thắm... con biết đâu tìm
Cung trời thắm thắm... nghe tim đau như

Con cầu xin Đấng Đại Từ
Xin lòng an tịnh chân như hòa hài
 Năm nay Hoa Trắng áo cài
Nghe như trời đất u hoài... cùng con

Hoa Hồng đỏ, thắm màu son
Đã vào dĩ vãng nghe hồn rưng rưng...

CHẬP CHỜN HƯ ẢNH NỬA VÒNG CHIÊM BAO

Chập chờn trong giấc Mai hoa
Hoa Mai trắng toát nở ra ngời ngời
Chập chờn trong giấc luân hồi
Tôi tìm tôi, vẫn thấy tôi đại khờ

Chập chờn... thôi lại tìm thơ
Thấy thơ ngơ ngẩn bơ vơ cõi người
Chập chờn bao kiếp, bao đời
Ơi mơ hư huyền! Ơi đời Sắc Không!

Chập chờn Duyên Nghiệp chập chùng
Bao nhiêu thơ trải trên dòng sông mê
Bao nhiêu thơ dọn đường về
Chập chờn hư ảnh bên lẽ tử sinh

Giật mình, tỉnh giấc hỏi mình
Sương mai đọng giọt trên cành phù du
Thơ nào vỗ giấc thiên thu
Tình nào gửi gió, ơ hờ liêu trai...

Dường như tiếng gió thổi dài...
Chập chờn trong giấc u hoài... gọi thơ...
Đàn đâu trầm lắng cung tơ
Gọi Mùa Nhân Ái, ấm bờ nhân gian

Nàng Xuân đang tới... dịu dàng
Nàng Thơ đắm thắm điểm trang Xuân Hồng...
Chập chờn... Mộng, Thực, bẽnh bồng
Chập chờn hư ảo nửa vòng chiêm bao...

Con chim nhỏ trên cành cao
Véo von tiếng hót đón chào bình minh
Đàn ai ngọt Phím Thanh Bình
Nắng Xuân bát ngát... gió lành trao hương...

MÙA XUÂN GỌI THĂM

Con đường mênh mang
Con đường dài thăm...
Từng trạm thời gian, ngõ hẻm trống vắng
Ai xây mộng tưởng, Ai dệt tương lai
Trùng trùng Nghiệp Quả, thăm thẳm đường dài...
Mấy nẻo luân hồi, Thu, Đông mòn mỏi

Biển xanh vời vợi...

Non ngấn ngor sâu!

Từng chặng biển dâu, bao mùa tang hải

Về đâu! Ai hỏi

Mộng ảo, hư không

Mây vẫn bênh bồng

Giữa trạm Thời, Không

Giữa khoảng vô cùng...

Tâm tình ai rót,

Ơi tiếng tơ đồng...

Mới Có lại Không, vừa còn, đã mất!

Một giọt sương mai

Một đóa hồng tươi

Một ánh mắt vui

Một tiếng thở dài

Nhịp đời tiếp nối, cứ như thế mãi

Một chiều tự hỏi

Sóng bạc về đâu
Biển cả rầu rầu
Vô tâm, ta hỏi
Không chờ không đợi, mây tụ mây tan

Bâng khuâng sương sớm
Ngấn ngơ chiều vàng
Những mảnh thời gian
Thả ra Biển Gió
Sao lòng mang mang...
Gửi sầu tịch mịch, theo gió về ngàn

Lắng Chiều Tâm Cầm
Giữa lòng đại dương
Mây vẫn mây bay, lớp lớp điệu thường
Mây vẫn mây bay, Ai hỏi hà phương

Tiếng đời êm ả
Chân Không, Diệu Hữu
Chân Không, Nhiệm Mầu...
Bát ngát tinh cầu

Suối nguồn tĩnh lặng

Nghe Thơ Vào Nhạc

Mùa Xuân Quê Hương

Tươi hoa Hướng Dương

Mùa Xuân Hoàn Vũ

Đẹp Kỷ Nguyên Hoa

Việt Nam Quê Mẹ Thái Hòa

Mùa Xuân em hát dạo ca cúng đường

Xuân Muôn Nhà Xuân Yêu Thương

Sáng hồn Dân Tộc, Quê Hương Muôn Đời...

Trường Ca bát ngát ngàn khơi

Ấm lời Kinh Nguyễn xin đời Bình An

Ơi, quê thăm thăm dặm ngàn

Gọi Mùa Xuân, gọi Nắng Vàng quê tôi

À ời, tiếng Mẹ ru hời

Suối Nguồn Vi Diệu Tiếng Đời Yêu Thương

Trầm hương, lãng đãng... trầm hương,

Cho tôi về lại thiên đường tuổi thơ

Mùa Xuân Gọi Thăm Trong Mơ...

Tuệ Nga
Oregon, Mùa Xuân 2013

CHỮ LẠ VẦN

Trời vẫn mưa rơi... những giọt thăm

Hỏi ai lữ khách có băng khuâng

Dăm vắn tản mạn mây phiêu lãng

Một tiếng chao ôi! Chữ lạ vần!

Em đợi Xuân Hồng, xuân tịch mịch

Tôi chờ Gió Mới, gió hư không!

Bốn phương tám cõi dâng hoài vọng

Quê Mẹ Thanh Bình Đại Hội Xuân.

Tuệ Nga
Oregon, Mùa Xuân 2011

TẢN MẠN XUÂN

Xuân lại sắp về, Xuân lại Xuân
Hoa đời trắng xóa cánh phù vân
Mây bay hờ hững quê người lạ
Gió thoảng phân vân khúc nhạc trầm
Phương cũ còn không trăng tịnh thủy
Chiều nay nhớ quá khói trầm dâng
Dặm ngàn sương bạc, chơi vơi tứ
Đại Nguyên tình người mở Huệ Tâm

Tuệ Nga
Oregon, Mùa Xuân 2011

CÁNH SẮC KHÔNG

Gửi ánh mây trời nổi nhớ nhung
Cố hương lòng vẫn hẹn tao phùng
Hỏi đời dâu biển bao hưng phế
Hỏi bước thời gian mấy ngại ngừng

Hỏi đá ngủ say rừng tĩnh mặc
Hỏi trời cười mỉm ý bao dung
Mênh mang tâm sự chiều xuân muộn
Xao xuyến hoa đời Cánh Sắc Không.

DƯ ẢNH

Bức hoạt kê đời ai vẽ khung
Bài thơ hoài cảm ý không cùng
Biển xanh vẫn mãi màu băng giá
Trời rộng sao đầy nét ảo lung
Mất vọng quê xa bờ hải lý
Bụi nhòa phố lạ nhạc trầm cung
Sầu dâng thao thức hồn ly khách
Dư ảnh chập chờn cánh phượng rung.

Tuệ Nga

VẪN VẪN TẢN MẠN

Sắc Không, Không Sắc mênh mông
Màu hoa đào thắm Vẩn hồng trong thơ
Phải như sông núi Vẩn chờ
Con đò bến cũ Vẩn mơ người về
Người xưa Vẩn nhớ câu thơ
Bài thơ chữ Vẩn bốn bề xôn xao
Vẩn băng khuâng ngó trời cao
Vẩn trắng bàng bạc, Vẩn sao sáng ngời
Vẩn u hoài, phải là tôi
Vẩn vẫn lạc lõng viết rồi xóa đi
Vẩn như trời biển thăm thì
Kính vô ngôn, Vẩn ngày đi hững hờ
Vẩn vẫn tản mạn, thơ, thơ
Vẩn thương tiếng hát ầu ơ dịu hiền
Vẩn mơ trăng sáng ngoài hiên
Vẩn yêu dấu hỏi ? dấu huyền ` quê tôi
Vẩn là nỗi nhớ khôn nguôi
Ơi, quê hương Vẩn bồi hồi trong tim

Chân Không hai chữ Vẫn tìm
Bước chân lạc phố mơ miền Giác Hoa ...

Tuệ Nga

CẤT TRONG ÁO LỤA

Bài thơ tôi viết cho tôi
Thơ vô ngôn giữa chơi vơi dậm buồn
Bài thơ mờ mịt khói sương
Lời chiêm bao rút đoạn trường vô thanh
Thời, Không, tiếng vọng biển xanh
Tiếng đời trầm lắng bên ghềnh thu phong
Đàn chùng phím nhớ... mộng lung
Vàng phai, lá rụng về trong chiều này
Gửi gì theo cánh mây bay
Bài thơ nửa đoạn cuối ngày tịnh không
Trời mênh mông, lòng mênh mông
Một vì sao lạc giữa vùng đất ai
Chùng như tiếng gió thổi dài

Bùi ngùi sông núi đất trời trở trăn
Hỏi ai đếm cát sông Hằng
Ngàn năm u uẩn bán khoán phận người
Hững hờ mây trắng vẫn trôi
Bạch vân thương cầu kiếp người, cõi ta
Mấy dòng tản mạn Thơ Hoa
Cất trong áo lụa, mở ra, Gió Cười
Bài thơ theo gió ra khơi
Mang mang trời biển ý đời Sắc, Không
Con Chim Biển vẫn lượn vòng
Con tim thao thức giữa dòng phù du
Có Thuyền về Bến Chân Như...

Tuệ Nga

Thành Phố Hoa Hồng Oregon, Vào Thu 2008

RA ĐI XIN HẸN NGÀY VỀ

Viết tặng các chiến sĩ QLVNCH

Trùng Quang

Nhớ buổi rời quê giữa mùa phượng đỏ
Ánh chiều u mờ mặt biển mộng mênh

Nước và trời vẫn vũ bóng mây thành

Bến tống biệt sóng đưa lời nước nở

Dòng thăm thăm cuồng say dâng nhịp vũ

Mái lá, bờ xanh ẩn hiện màn sương

Đường phiêu lưu, ôi... muôn ngả ngàn phương

Cành lá nghiêng nghiêng tiễn người xa nước

Tâm tình phong nguyện

Phận đời gặng bước

Sầu nặng hàng mi

Hành lý nhẹ vai

Bước chia ly, oán, thù, thương, nhớ...đầy vơi

Nhưng, thắm hẹn một ngày mai trở lại

Ngày mai, người chân chính dựng ngọn cờ chân chính

Vì Quốc Gia trừ bạo ngược cứu toàn dân

Lúc đó, giữa tiếng súng, ánh gươm

Ta mang lời đẹp viết thành văn
Hịch Chiến Thắng vang vang dưới tia trời rực rỡ
Hoa nở khắp vườn xưa và lối cũ
Hương thân yêu quyện tà áo người quen
Trắng thanh bình muôn thuở sáng thâu đêm
Đoàn trẻ nhỏ vui ca bài dân nguyện
Này mái đình xưa, nhịp cầu thân mến
Gốc tre già, cây đa cổ vươn lên
Má thắm hồng cô thôn nữ thêm duyên
Gót thanh thân bên đường đầy lúa ngát

Bao nét dịu hiền
Bao tài kinh quát
Bắt tay nhau khai thác đất đai xưa
Gió lành đẹp nắng, tươi mưa
Bút Hồi Trang viết lời thơ... Thịnh Bình

Trùng Quang - Cảm tác ngày 30-04-2009
Kỷ niệm ngày vượt tuyến

BÀI THƠ HAY THÔNGIỆP

*Kính tặng Nữ Sĩ Trùng Quang
Cảm xúc đọc bài thơ “Ra Đi Xin Hẹn Ngày Về”*

Cảm ơn Người những vần thơ trác tuyệt
Nét thanh tân, hòa điệu nét cổ phong
Ơi, tấm lòng với Tổ Quốc kiên trung
Trên đất khách, luôn hướng về Quê Mẹ
Người làm thơ “Tặng Chiến Sĩ Việt Nam”
Thơ như Gương, loang loáng giữa ánh vàng
Mong Đất Mẹ “Trắng Thanh Bình” sớm hiện
Đọc thơ Người, ời bao tình thương mến
Nếp sống hiền hòa, miếu đình cổ... xa xưa
Hình ảnh Quê Hương lúa chín đôi bờ
Con dân Việt sống cuộc đời hưng thịnh
Cảm ơn Người, bài thơ hay Trống Hịch
Gọi Hồn Thiêng Sông Núi,
Gọi Tuổi Trẻ Việt Nam
Ơi, lời thơ như Thước Ngọc Khuôn Vàng
Thật ngưỡng mộ, Cảm Ơn Người bài thơ ý, tình
thấm thiết

Một bài thơ, phải chăng là Thông Điệp
Hội Nghị Diên Hồng, ai nhắc chuyện ngàn xưa
Vọng Tiền Nhân đã xây dựng cõi bờ
Cảm ơn Người, mỗi lần khi đọc lại...
Bài Thơ, nét chữ như thấy, Ai Cười
Lão Mai tươi, tươi quá giữa Xuân Vui
Mơ Xuân Quang Trung, Đào, Mai nở ngợp trời
Ta Về Lại Thăng Long Viết Bài Thơ Nhân Ái...

Tuệ Nga
Oregon, Aloha, Vào Hạ 2009

CÓ PHẢI MÙA XUÂN ĐANG TRỞ LỘC

Thân kính tặng Anh Chị Nhạc Sĩ Vĩnh Điện

Lá rơi,
Lá rơi...
Ngoài hiên gió,
Tiếng nhạc nào lên vút cung mây
Tiếng bắn khoản!
trấn trở... Khúc Lưu Đầy!

Tiếng nhạc nào bay cao,
bay cao... thênh thang,
như đường bay trên không gian bàng bạc...
gọi Hồn Quê mùa bão nổi... phong ba
Giọt lệ nào, chan hòa... xót xa!
Ơi, Quê Hương! Vết Thương Sỏi Đá
Người, Hãy Nói Tôi Nghe Chuyện Hòa Bình
Chao ôi ! Cuộc chiến tranh dài... khốc liệt điêu linh...
Những khúc quanh tù đầy... nghiệt ngã!
Hãy hát đi em Hát Cho Quên Hận Thù quên tất cả,
Quên đất nước mình phân tranh tơi tả!
Cùng máu đỏ da vàng mà nhìn nhau,
như kẻ lạ! không quen!
Hát đi em,
Hát đi em, em có nhớ về những ngõ không đèn
Em có nhớ về... Thằng Chăn Trâu Trên Cánh
Đồng Ngươi, lửa Hạ!
Tôi nhớ về Quê Hương, Ơi Quê Hương khổ đau ròn rã...
Giữa phố lạ... Sao! Nghe Chùng Rất Lạ

Mưa ngoài trời...

Mưa buốt giá trong tim !

Ai đi tìm...

Ơi, Bóng Chiều...

Ơi, Dấu Xưa...

Thoảng đâu đây còn gợn chút âm thừa

Lại nhớ quá!

Nha Trang Ngày Trở Gió

Như Sông Nhớ Một Vầng Trăng thuở nọ

Nhớ khôn cùng, thương nhớ lắm em ơi!

Hỡi Em gái Đông Phương, em hiền hậu tuyệt vời...

Có phải em đang ngồi vá áo,

vá đau thương ! khổ não... mỗi mòn...

Mình hẹn nhau niềm Hy Vọng vẫn còn

Ta cùng Mơ Xuân Thanh Bình Quê Mẹ

Rồi tôi làm Thơ

Rồi anh viết Nhạc

và em hát ca,

Lời tha thiết đậm đà tình Yêu Thương Dân Tộc

Có phải Mùa Xuân đang tới, những mầm non trở lộc...

Hát đi em,

hát đi em ta hát Khúc Tương Phùng

Hẹn Xuân nào mình sẽ đi lễ chung

Tiếng Mõ Sớm An Hòa, Chuông Thánh Đường thanh thoát

Như vãn Thơ, tiếng Nhạc,

bát ngát trên cánh đồng nhân gian...

Dịu dàng áo lụa hoa vàng

Dịu dàng Em Gái Việt Nam diễm kiều

“Giá gương mãi phủ nhiễu điều”

Quê Hương muôn thuở thương yêu vô cùng..

* Những chữ đậm là những chủ đề

Các Tác Phẩm của Nhạc Sĩ Vĩnh Điện.

Tuệ Nga

Hồng Thành Oregon, Mùa Thu 2010

CÓ AI NGƯỜI LUÂN LẠC

Có ai người luân lạc
Tìm gặp người luân lạc
Trải tấm lòng cố viên,

Dòng sông nào triền miên...
Khởi sầu tư bất tận!
Mùa xuân nào hồng phấn,
Mùa xuân nào phong ba!
Lòng kẻ xa quê thao thức... phương nhà,
Em ơi gió,
chiều nay sao nhiều gió,
Cửa vườn em có mở
cho gió vào chiều nay,

Chiều mang mang... nghe nhung nhớ tràn đầy,
Niềm tâm sự gửi mây trời viễn xứ
Ơi, bến đò năm cũ

Có chờ kẻ tha phương
Lại ba mươi Tháng Tư,
Ba mươi lăm năm gió bão trùng dương
Ơi, gói hành trang!
ngơ ngẩn...
đoạn trường

Sài-Gòn thay tên, đổi mới?
Sao dân còn xót tử
lầm than!

Mây lang thang,
Gió lang thang...
Có mang khối sầu ta ra biển,
Ta chờ mãi,
chờ hoài,
sao bình minh chưa đến

Thơ ngậm ngùi...

hướng vọng bến quê ta

Sầu ơi, biển biệt quan hà

Tiếng lòng thơ gửi phôi pha dậm ngàn

Hỡi làn mây trắng lang thang

Có nghe tâm sự đắm trang... lệ buồn

Trăng mười phương,

Gió mười phương

Nguyện cầu Quê Mẹ ngát Hương An Bình

Xoe tròn đôi mắt em xinh

Hỡi Chuông Kính Tạ,

Quê Mình Tự Do...

Non Sông ơi, vẫn Hẹn Chờ...

Tuệ Nga

Hồng Thành Oregon, Tháng Tư 2010

NỤ CƯỜI VUI

*Thương gửi Diễm Phương
Rất Nhớ Bạn....*

Chẳng tiến, chẳng lùi, nên đứng đĩnh

Trà khan, thiếu Bạn, có gì vui!

Còn mười tháng nữa tiễn Dấn đi

Nàng Mảo khoan thai, Xuân lại về

Dắm vắn thơ thẩn cùng mây gió

Thế sự, cửa ngoài chẳng kể chi,

Gửi Bạn đôi lời thương nhớ lắm

Trời Nam, đất Mỹ, quá xa xôi!

Tâm tình... thôi gửi mây ngàn vậy

Chúc Diễm Phương Cười, tươi nắng mai

Nhớ nhau đọc lại bài thơ cũ

Mây trắng lưng trời, mây trắng trôi,

Một kiếp nhân sinh, đa hệ lụy

Hơn đời ta lắm Nụ Cười Vui...

Tuệ Nga

Hồng Thành Oregon, Mùa Xuân Canh Dần 2010

TRẦM NGÁT AM MÂY

Trong tôi lãng đãng khói sương
Nên sương khói mãi vấn vương thơ mình
Là Thơ là Mộng là Tình
Trăm năm Thơ Mộng theo mình, ảo hư
Như chiêm bao, Giấc Phù Du
Hỏi Trời, Mộng Ảo có từ bao năm
Hỏi Lòng, sao mãi băn khoăn
Hỏi Thơ, sao cứ u trầm xót xa
Hỏi Người, rồi lại hỏi ta
Ngàn năm mây nổi... la đà, Giấc Thơ
Cõi Thơ hư ảo, ảo mơ
Trăm năm cát bụi... bơ vơ tình sầu
Hỏi Trăng, Hỏi Gió về đâu?
Đem thơ ai thả giang đầu, gió bay
Gió bay, trầm ngát Am Mây
Bông Mai vừa nở cuối ngày rắng pha...
Mênh mông Trời, Biển bao la

Mịt mờ nhân ảnh, nhạt nhòa khói sương...

Thơ lênh đênh... mấy đoạn trường

Lòng băng khuâng... Bút ngàn chương u hoài

Sầu mình, hay nỗi sầu ai...

Gió lên, kìa gió lên rồi, gió bay

Ai về thăm lại Am Mây

Có nghe chim hót đầu ngày vào Xuân

Đôi hoa vui bước chân trần

Quán đời, mộng ảo, phù vân... quán đời...

Nghe Thơ vào Mộng thánh thơ

Suối nguồn vi diệu... Đất Trời thơm hoa...

Tuệ Nga

Hồng Thành, Tháng Năm 2009

SAO CHẴNG NHƯ

Nắng sớm vừa lên, nắng sớm hồng

Chim xanh bay lượn giữa bầu không

Sao nghe cô tịch... lòng hoang đảo

Sao chẳng như Mây, Mây nhẹ bỗng...

CHUÔNG VỪA ĐIỂM

*Chân vừa chạm tới thềm Chùa
Ngọc Lan hương thoảng ngát mùa tịnh trai
Vàng bay mấy lá lơ lơ
Tiếng chuông vừa điểm... thương đời trầm luân...*

Tuệ Nga

GIỮA RUỘNG VƯỜN NHÂN THẾ

*Từng thế hệ, tiếp theo từng thế hệ
Kiếp nhân sinh ai đã cảm đã sầu
Lại hỏi mình, ta từ đâu? Sẽ về đâu?
Một câu hỏi nhức đầu, ai giải đáp
Bầu trời xanh, gió thanh thanh chim hót
Cảnh trời cho... kho vô tận thiên nhiên*

Dứt tạp niệm ta sẽ hết ưu phiền
Nắng sớm trải... trên Suối Nguồn An Lạc
Có tiếng trẻ hồn nhiên vui ca hát
Mây đầy trời và mây trắng như tơ
Lơ lửng tầng không phát phới cánh Thơ
Thơ ai thả giữa ruộng vườn nhân thế
Tiếng chiều đi... tiếng chiều đi rất nhẹ
Nắng hanh vàng điểm những Nụ Tầm Xuân
Đâu đó tiếng chuông vang vọng xa gần
Cuối vườn nắng đóa Mai vàng vừa nở...

Tuệ Nga

Oregon, Mùa Xuân Kỷ Sửu 2009

Lá Phong Nhuộm Đỏ

Con Đường Lá Bay...

Tôi thềm giọt nắng lung linh
Nắng ngang phố thị nghe tình băng khuâng
Em đi bước nhỏ ngại ngần

Quê hương! ai nhắc căn phần Việt Nam

Chiều viễn xứ... mây lang thang

Mênh mông niềm nhớ hàn giang lạnh lùng

Lặng lẽ đợt gió thu phong

Con sông tiềm thức nắng hồng mùa xa

Người đi nhớ nước non nhà

Ai nhìn mây trắng thiết tha cội nguồn

Ơi thu! đất trích mù sương

Lá phong nhuộm đỏ con đường lá bay

Ráng chiều bằng lăng đời tây...

Ai Hỏi Lá

Một Ngày Lại Mới

Thoảng gió nhẹ, gió mùa thu vừa tới

Lại nhớ về Hà Nội của ngày xưa

Liều Hồ Gươm những buổi sớm sương mờ

Tưởng đã lặn, đã đi vào dĩ vãng

Từ xa nước tôi là người di tản
Đời nắng mưa mình quên lãng cả mình
Trời vào thu... hạt sương sớm long lanh
Bỗng thức dậy trong tôi ngàn nhung nhớ

Sân trường cũ màu Phượng Hồng rực rỡ
Bạn bè vui trong áo trắng hồn nhiên
Kỷ niệm xưa bỗng trở lại triền miên
Có tiếng lá, ngoài thềm rơi rất khẽ

Tôi như thấy hồn mình trôi lãng lẽ
Con Suối Mùa Xuân, Suối cửa thuở hoa niên
Tiếng hát Mẹ ru, tiếng Mẹ thật hiền
Thương nhớ quá, tuổi thần tiên tuổi ngọc

Sáng mùa thu trời nắng trong như lọc
Tóc ngày xưa giờ đã trắng như Mây
Thu lại về.... những cánh gió heo may
Xao xuyến quá... hồn mênh mang đầy gió...

Tiếng động nhẹ, như tiếng ai gõ cửa

Phải gió thu vừa gõ cửa phòng tôi
Mỗi mùa qua là mỗi khúc quanh đời
Ai hỏi lá, đếm thời gian hỏi tuổi

Mỗi buổi sáng là một ngày lại mới
Tiếng dương cầm buồn điệu vơi loì loì *
Đóa mây hồng vừa cười mĩm chào tôi
Ngoài bấy mươi, ai nghĩ chuyện xa xôi

Đàn Én nhỏ chở Mùa Xuân xanh biếc
Gió ban mai, ơi, gió trời thanh khiết
Lượng Xuân đời xin cảm tạ Trời ban
Nắng mùa Thu, nắng sớm thật dịu dàng...

Tuệ Nga

** Tiếng đàn dương cầm của hai cháu Ngoại Thùy Dung và Thùy Linh*



ISBN: 978-0-9890413-1-7
Cover Designed by Song Nhi
Manufactured in the United States of America

TUỆ NGÃ
DÒNG CỔ NGUYỆT
CỘI NGUỒN

TUỆ NGÃ



DÒNG CỔ NGUYỆT

CỘI NGUỒN


Đông Cầm nguyệt,
Thâm xuân hoa

Trăng đôi ngàn kiếp
vẫn là thi nhân
Phan Phàm 

Kính tặng nhà sĩ Trại Nga 

Vũ Hải  2017


Thiệp duyên
Sông núi biển khơi,
Đời đời tận ý
phân bố tuệ-hoa

Phan Khâm

Phân tặng các vị tuệ-hoa

Vĩnh An  2017

Thơ Phan Khâm

Tim

*Phút nào tôi chợt tìm tôi
Cái tôi ngơ-ngẩn, cái tôi đại khờ
Cái tôi lạc-lông trong Thơ
Cái tôi câm-lặng, bơ-vơ sầu dài
Phút nào tôi chợt tìm tôi
Tim trong thăm-thẳm chơi-với hút tim
Tim trong biển lặng sông im
Tim trong đêm thấy nhịp tim ai-hoài*

Tuệ Nga

MỤC LỤC

Dòng Cổ Nguyệt

Tìm đọc theo Alphabets A B C...

Vào Tập

Tuệ Nga – Dòng Thơ Và Dòng Thời Gian **11**:

Ý Kiến. Nhận Định Của: Quỳnh Hương **11**. Hà Thượng Nhân **13** . Song Nhị **15**.
Diên Nghị **17**. Tiểu Đăng **22** . Phạm Thị Nhung **23** . Thụy Cẩm **24** . Đất Đứng **24** .
Tú Uyên **25** . Trúc Lâm **26**. Khánh Vũ **26** . Hoàng Hương Trang **304**

Ai Hối Lá Một Ngày Lại Mới 152/153	Bước Sầu/ Về Đâu 263
Ai Nhớ Bến Phà 175	Bóng mây 99
Ai đi 411	Bụi hồng 397
Ai về 54	Cắm sắt 360
Áo Con Hồng Đỏ Đã Thay 156	Cất Trong Áo Lụa 116
Áo nguyệt vàng/Hư ảo 393	Cắm để dòng cổ nguyệt/Lộ thượng 295
Ba ngàn thế giới 405	Cắm để tranh bìa Dòng cổ nguyệt 374
Bất Tri Tam Bách 261	Cắm Để Về Bên Suối Tịnh/Cao Tiêu 291
Bất Gặp Xuân - Mộng Tuyết 243	Cắm xuân 382
Bài Giao Cắm 57/58	Cánh sắc không 299
Bài thơ hay thông điệp 271	Chập chờn hư ảnh 123
Bài Thơ Vô Đề 41	Chiều Lên Mây Trắng Xây Thành 109
Bản Tình Ca 314	Chiều phố mây 125
Bệnh Bồng 322	Chiều Thu/Uyển Hương 235
Bé Phong 338	Chiều Thu/Về Đâu 65
Bích Câu Kỳ Ngộ/ 344	Cho Nhau 358
Biển và mẹ 104	Chợp Giấc Phù Sinh 477
Bồng dưng thơ thì thắm 392	Chữ lạ vẫn/ Tản mạn xuân 283
Bờ bên kia 267	Chữ nào mây nổi 50
Bờ cát dịu dàng 101	Chữ Nước Tôi 44/45

Chung Cuộc 309	Giữa Ruộng Vườn Nhân Thế 119
Chúc Nhau Năm Mới 132	Gió Sớm Chuyển Mùa 202
Con Mang Tình Mẹ 42/43	Gọi chùm hoa nhỏ 78
Con mang tình mẹ hồn nhiên vào đời	Gọi Thầm Hà Nội 168
Con đường bông hồng 120	Gửi Gió 154
Con Sông Đào Chảy Lững Lờ 387	Gửi người tri âm 74
Cõi Mơ 346	Gửi Vạn Trùng Xa 187
Cõi Tạm/ Cõi Thơ 250	Hạt Bụi Vô Thường 157
Còn nhau 262	Hạt Sương Trời/ Vào Thu 329
Có ai người luân lạc 388	Hà Nội tôi về trong mơ 188
Có Cánh Gió Nào Lên Núi Tuyết 275	Hà Thượng Nhân (thơ tặng) 315
Có Chùm Hoa Nụ Nhỏ 204	Hoa bút hương duyên 274
Có người nhớ nước 128	Hoa gạo bên đường 143
Có Phải Mai Đang Thiến 155	Hoa Gì? 355
Có Phải Mùa Xuân Đang Trở Lội	Hoa màu điểm quang 298
146/148	Hoa Đài Dâng Hương 288
Cuồng Ngâm 363	Hoa Đàm Ý Thơ/ Vui Thơ Đáp Lời 265
Dư Âm 77	Hoa Như Ý 253
Dòng cổ nguyệt/song ngữ 85	Hồn theo cánh Tuyết 321
Dòng quán tưởng 428	Hoàng Hương Trang 306
Dòng Thơ Như Suối 282	Họa thơ Tuệ Nga 290
Dưới đài sen 406	Hời Cánh Gió Thời Gian 478
Đáp Tạ Thơ Người 279	Hương lan 139
Đâu Một Mùa Xuân 244	Hương Đêm/ Trông Mây Nghe Gió 264
Đỉnh Trời Non Thơ 186	Hương Tri Kỷ Nắng Trời Xuân 421
Đạo trong thơ 411	Hương Xưa (Thủ Bút Phương Hồ) 75
Đạo Trong Thơ 56	Hương Xưa/Lì 72
Đá ngủ từ muôn kiếp 95	Hóa thân 426/427
Đọc thơ Tuệ Nga 280	Hỏi Thăm Nàng Tuyết 209
Đợi Nắng Mùa Xuân 185	Huệ tâm 96
Đò Chiều 131	Thơ Phương Hồ-Tuệ Nga 61
Đường Về Xóm Phượng 144	Khi Nàng 357
Em Đến 333	Không gian chiều hư vô 390
Em Xinh 326	Không Gian Thơ 39
Giấc Ảo Tìm Thơ 130	Kính Vô Ngôn 47
Giọt Lệ Hằng Nga/ Thu Về/ 342	Lần Đầu Vấn Khăn 254
Giọt nước trong vườn 259	Lăng Ba Vi Bộ/ Bé Khang 340

Lắng khúc tương phùng 98	Mừng Mai Hồ hòa duyên 316
Lạc Bước Đào Nguyên/ Giáng Tiên/ 341	Mời em 106
Lạnh đường mây 192	Mục Lục 477
Lan Man Chiều Thu 348	Mùa Xuân Cây Trổ Lộc 80
Là Cát Bụi Giữa Hằng Sa 195	Mùa Xuân Gọi Thắm 180
Lăng Đăng Hương Mùa Xưa 112	Mùa xuân liễu thắm 310
Lệ từ bi 200	Muôn Đời Là Không 158
Lênh Đênh 403	Năm Thương/ Tên Em 337
Lênh đênh sóng đùa 394	Nắng Xuân 221
Liệt kê tác phẩm 433	Nắng Xuân Hồng 319
Lối về 429	Nẻo sâu/Tình Thu 66
Lời Gió 71	Nét Sơn 48
Lời Gửi Gió 423	Ngàn Khơi/ Say 347
Lời tình con chữ 375	Ngàn sen trong hồ tịnh 415
Lượm Hạt Bỏ Để 129	Nghe đọc Cuồng Ngâm của Vương Thanh 305
Lòng Giấy Hoang Vu/Thóp Núi U Hoài	Nghĩa thắm chi lan/ Tròn hương sắc 296
Mây Nước Bồng Bênh/Dòng Tâm Hoa	Người đẹp liễu trai/ Lục Bát Quê Hương
Mây Ơi 52	Nguồn Hy Vọng 257
Mây sâu mây 212	Nhạc 435 - 476
Mây Tím 205	Nhiệm huyền ánh đạo từ bi 133
Mây trắng 398	Nhiệm màu ánh sáng từ quang 97
Mây trắng triển xa 170	Như ánh sao đêm 324
Mây trời một giải 424	Như hoa xuân 140
Mây Và Thơ 281	Như Là Chiêm Bao 162
Mai sau 215	Như theo nắng về 220
Màu chiều 198	Những Vần Thơ Một Thuở 255
Mái thơ 122	Những Vần Xướng Họa 231
Máng Cành Thiên Thu 174	Nước chia 401
Mệnh mang ha tạng 297	Nửa Khuya 211
Mẹ 431	Nửa đời duyên nghiệp 402
Mẹ hiền, ơi mẹ VN 400	Đón Xuân 217
Mẹ Ơi Tiếng Thắm 160	Nụ cười Ca Diếp 396
Mẹ Ru Con Ngủ 336	Nghìn Thu 228
Mẹ Tôi 335	Nụ Cười Dễ Thương 223
Một mảnh vườn con 410	Nụ mai/ Lan vàng 418
Một Thoáng Tim Minh 107	Ôm Trọn Bóng Hằng 342
Một Thoáng Vào Thu (SN) 310	

Ơi, những dòng sông 199	Theo Bước Lưu Vong Tường Gió Đùa 277
Pháp cú 425	Thi trung hữu họa 245
Phương Hẹn Nắng Thăng Long 183	Thiên Nhai Vô Để Ca 364
Phương Hồ tặng Tuệ Nga 409	Thơ & Thư Họa 24
Phụ Bản – Dòng sông. Đào Hoa Nữ	Thơ bay/Chợt thơm ý huệ 380
37/38	Thơ Cười 49
Phụ Bản Bìa Tác Phẩm 432/433	Thơ Gửi Hư Vô 164
Phụ Bản biển Phú Quốc 193/194	Thơ Hội Mùa Thu 234
Phụ Bản Giặt Lụa 385-386	Thư Họa Nguyễn Hữu Nhật 27/31
Phụ Bản Hồ Gươm 171/172	Thơ Không viết gì 300
Phụ Bản Hoa Sen 213/214	Thơ Mừng Cháu Ngoại 313
Phụ Bản Mực Đồng 229/230	Thơ ngẫu chiếm, vẫn lục nga 292
Phụ bản đàn tranh 434	Thơ thủ bút Vũ Hoàng Chương 192
Phụ Bản Nàng Xuân. Đăng Giao	Thơ Thi Đàn Quỳnh Dao/Thơ Thân Hữu
361/362	Những Vần Xướng Họa 231
Phụ Bản Nguyễn cầu 417/418	Thị Trấn Mù Sương 166
Phụ Bản nguyện cầu cho thế giới	Thơ Trên Lụa Trắng 135
141/142	Thơ Tuệ Nga 79
Phụ Bản nguyện cầu hòa bình (Màu) 59	Thơ Xuân/Hương ngát dòng xuân 266
Phụ bản Yếm hoa 311	Thơ/Thư Họa Vũ Hối 32
Phụ Bản: Vong thời gian 81/82	Thoảng Gió Trầm Hương 55
Quê Hương Ai Vãn Hẹn Về 206	Thương gửi Diễm Phương 260
Tạ Ôn 410	Thu Cầm/ Hội Thu 238
Quỳ Hương/Tặng Tuệ Nga 284	Thu Mộng 241
Ra đi xin hẹn ngày về 269	Thủy Nguyệt Thi Đàm/Dăm Vần Thả Gió
Rừng mai trắng 93/94	Thuyền Trắng 64
Sầu Ai 34	Tiếng chim lạ 383
Sầu dẫu 381	Tiếng Gọi Rất Thắm 136
Sao Chẳng Là 350	Tiếng lá xạc xào phải gió thu 103
Suối dung từ 430	Tiếng Mưa Đà Lạt 165
Ta còn gì 408	Tiếng Đàn Tâm 138
Tám Hương Thơ/Trắng Mây Qua 216	Tiếng Ru Vong Mẹ 145
Tấn main xuân 228	Tiếng Thầm Trong Tranh 225/227
Tấn Đà Thán 354	Tiếng vọng kinh hiền 191
Thái Khang 317	Tiếng Vọng Muôn Trùng 177
Tháng Giêng Ra Phố 179	Tiêu Phong/ Vịnh Tây Hồ 330
Tháng Tư Khúc Vọng Cổ Sầu 150	Tím Ngát Cả Giang Hà 189

Tim/song ngữ 83	Trong vườn ký ức 384
Tình Tự Khúc 332	Trong Giấc Mơ Mùa Xuân 114
Tôi dâng hương định quán 178	Trời mấy phương nhớ một phương 197
Tôi Thả Nhớ Về Trời 111	Trời mưa hoa 407
Tôi Xin 70	Trùng Dương Hoa Nở 134
Tự trào ngày sinh nhật 294	Trùng Dương Thắm Lặng 159
Tình lặng 399	Trùng Trùng Như Duyên Khởi 373
Tình lặng hoa 413	Tuyết trắng 404
Từ Cội Hoa Đào 173	
Từ giòng sông trắng/song ngữ 88/92	Thơ Vương Thanh 301/302
Từ Trắng Làm Bạn Với Thơ 46	Uống Rượu Ngắm Tuyết/ Anh Khí
Tương phùng thơ 258	Ước đời 417
Tưởng Niệm Thân Phụ 334	Vấn Mộng Thơ/Xuân Lữ Thứ 256
Trầm hương 121	Vắng Trăng Huyền Diệu 269
Trầm Ngát Am Mây 239	Văn Chương Ai Bán 479
Trăm năm mộng trắng tơ trời 126	Vàng thu xứ lạ 149
Trắng Bạc Lang Thang 218	Vào đời 416
Trắng Biển Khơi/ Bạch Đằng Giang 341	Vào thơ 307
Trắng Màu Tà Huy 219	Về Bên Suối Tịnh/Dòng Thơ Xanh Biếc
Trắng mộng/ Độc ẩm 73	Về Trong Hạt Bụi 208
Trắng sáng một giòng 127	Vọng Tiền Nhân 366/371
Trắng Thanh 67	Vịnh Quỳnh 242
Trắng Thơ – Văn Nương 233	Vương Giả Hương/ Men Sầu 76
Trắng Thơ, Tuệ Nga 232	Vườn Trăng Song Hạc/Vô đề 251
Trắng Thu 236	Vũ Hoàng Chương tặng Tuệ Nga 286
Trắng vẫn lạnh lùng 62	Why Is My Life Not? 352/353
Trắng Vàng 248	Xin cùng say 68
Trăng Viễn Xứ/ Trăng Ngát Ân Tình 249	Xuân Hoài Niệm 247
Trà sớm 395	Ý kiến. Nhận định (HTN) 303
Trên Cánh Mai Hoa 118	Ý Thơ Trao Muộn/ Trăng Thơ 237



Nguồn: ites.google.com/view/tuenga/books/dong-co-nguyet

www.vietnamvanhien.org

 An Lạc & Tự Chủ	VIỆT NAM VĂN HIẾN	
www.vietnamvanhien.info		
TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9100 TÁC PHẨM		